

БРАНИМИР СЪБЕВ
ЛЮБОВ МОЯ, АНГЕЛ МОЙ

chitanka.info

Ето те, любов моя. Виж се колко си хубава. Така прекрасни са косите ти, дълги като река от ковано злато, гъсти като непроходим лес. Тичаш пред мен и закачливо се смееш — ах, колко обичаш да го правиш ти... Знаеш, че от това кръвта ми се разбушува подобно на стадо диви коне в прерията. Знаеш, че ще те последвам и накрай света. И аз те следвам, прескачам храсти, отмествам клони, за да съм по-близо до теб — а ти сякаш нарочно се отдалечаваш все повече и повече. Следвам те, а очите ти искрят подобно на звезди в горския мрак, приковали погледа ми неотклонно. Смехът ти отеква наоколо, блъска се в дърветата и се разлива в ушите ми като омайно биле, а аз вървя и вървя... Ще те достигна.

Колко си красива, ангел мой. За момент се обръщаш, усмивката ти ме заслепява. Продължавам да бързам към тебе, подобно на стар мечок, а ти се носиш по пътеката, ефирна като самодива. Внезапно спиращ и ме изчакваш да се възправа до тебе, запъхтян. Кръвта нахлува в главата ми, щом вдъхвам аромата на близостта ти. Гърдите ти се люшват неволно към мен, едри и сочни като есенни плодове, тънката риза едвам удържа могъщия им напор. Вдигам поглед нагоре, към снежнобялата ти шия, изящна като на лебед. Нежни ръце обхващат главата ми, а аз приковавам поглед в очите ти — падам, потъвам, губя въздух, не искам да ме спасяват, искам да се удавя в тях...

После рубинените ти устни се разтварят и звънчетата на смеха отекват отново в простора. Изплъзваш се от дланите ми като лятна мъгла. За миг петата ти се бялва и пак си далеч от мен — полуреална, като мираж. Изръмжавам и се хвърлям отново подир тебе, а мракът страховито се отдръпва от първичния ми порив. Няма сила на света, която да ми попречи да съм с теб. Не можеш вечно да ми бягаш. Накрая ще те достигна, ще те обладая и двамата заедно ще пируваме, освободили души и тела чрез страстта си...

Ето те, обич моя. Погледни се колко си красив. Огнените ти очи ме изпепеляват — колко жени изгоряха в пламъка им и молеха за още? Мускулите ти се свиват и разпускат, така могъщ и силен си до мен. Искам да полегна на гърдите ти и тихо да се кротна — там се чувствам най-защитена. Да ме прегърнеш с ръцете си, така големи и горещи, и

да ме топлиш през мразовитите ноци. Щом чувам ударите на сърцето ти — аз съм спокойна.

Така си прекрасен, живот мой. За момент трепвам колебливо, когато суха съчка изпуква под стъпалото ти. Ти си хищник, див звяр, дошъл при мен от древните времена. Опасен си, страх ме е от теб. И същевременно ме привличаш — както нощната пеперуда бива привлечена от пламъка на свещта с риск да изгори крилете си. Искам те, желая те. Завинаги.

Откривам рамото си и то лъсва в мрака на нощта като месечника. Ти тежко въздъхваш, а аз се засмивам. Не, ще те помъча още, доставя ми такова удоволствие. Бавно разкопчавам най-горното копче на ризата. После още едно. И още едно. Вече се задъхваш, самецо. Добре, ще се смиля над теб.

Дрехата ми се изхлузва и оставам пред теб гола и чиста, непоковарена, ала изтъкана от страст. Ти разкъсваш панталоните си и мога да видя как яростно си се надигнал за мене, твърд като стомана. Обръщам ти гръб и със смях се затичвам през гората. Ела, ела при мен, настигни ме...

Тя внезапно се спъна и се търколи в сухата трева с пареща болка в стъпалото. Изохка, а над нея се надвеси едва различимата фигура, която ѝ бе подложила крак.

— Я, какво имаме тук — изръмжа злобният нападател. — Някаква гола путка...

Той вдигна глава и се провикна нейде зад главата ѝ:

— МОМЧЕТА! ТУК ИМАМЕ ПУТКА!

От мрака изплуваха още два силуета, наградиха я и въпреки отчаяната ѝ съпротива я помъкнаха нанякъде. След малко спряха и я хвърлиха обратно на земята. Единият изчезна, чуха се две щраквания и заслепяваща светлина заля всичко наоколо.

Едва сега момичето осъзна, че се намира на неголяма полянка, заградена с дървета и гъсти храсти. От лявата ѝ страна като бездушни зверове стояха два автомобила, чиито фарове осветяваха околността. На светлината им тя различи бандитите и едва сподави стона си — беше ги познала.

Първият бе Карло Максимов — Макса, висок и мускулист, истинско анаболно чудо на природата. Обиколил като дете всички училища в Ивановград, той накрая едва-едва бе успял да завърши Строителния техникум. Злобен по лице и душа, той винаги тормозеше по-слабите от него, заплашваше ги и се стремеше да изкопчи каквото може от тях — дребни пари, цигари, дъвки, семки. Дори когато не попадна на правилния ученик и рейвърите от кв. „Черни връх“ го размазаха от бой с тежките си кубинки, той не престана с рекета. Дребен и жилав като дете, той се осланяше предимно на благоволенията на по-големите и по-силни от него, пред които се мазнеше и им се пишеше за приятел. В извънредни случаи го спасяваше и брат му — барета в Камбоджа.

След като завърши техникума, той отиде при баща си в София да работи като строител. Никой не го бе виждал и чувал десет години, когато се завърна в Ивановград — израсъл до завидните за него метър и осемдесет и наедрял до близо сто кило. Пъчейки грамадните си бицепси, той се фукаше наляво-надясно — спечелил пари, отворил си фирма за климатици, после втора за щори... А сега гледаше момичето в краката си, кривейки маймунско лице и се пипаше по чатала.

Вторият бе Серхат Черния — нисък, мургав, с къси крака и голям корем. Насилил немалко момичета през живота си, една накрая бе превъзмогнала страха си от него и се бе оплакала в полицията. Резултатът — Черния отиде на тригодишна ваканция на Беленския остров. Вместо да се умири, там той завърза познанства с хора от престъпния свят и се върна още по-опасен и отпреди. Не ходеше на работа — кой би взел мързеливец със стаж в пандиза и едва завършен пети клас? Денем киснеше в Еврофутбол и тотопунктовете, вечер играеше свара по стадиони и гаражи. Доходите от тези дейности му стигаха точно колкото за цигарите и семките, които люпеше постоянно. Смешни стотинки на фона на основните му приходи, които идваха от един петрички македонец, с когото бяха станали кръвни братя в затвора. Сега Черния на всеки няколко месеца го снабдяваше с прясна женска плът от Ивановград. Идваше макето с черния мерцедес, хващаха някоя набелязана мома, качваха я насила в колата и после я продаваха като проститутка в Гърция. Все едно продаваха кило домати на пазара.

Серхат се наведе към нея и я лъхна миризма на печен слънчоглед.

— Сега ще те ебем — оповести той.

Бедната девойка не успя да реагира, защото като рис от мрака към нея скочи третият от насилниците. Този, който я бе спянал и нарекъл с вулгарното определение за половия ѝ орган — Булут Бармана, нисък, набит и як като биче. Двамата като малки движеха с Макса и заедно рекетираха по-малките. Около късо подстриганата му русолява глава се бяха увивали не един и два чифта женски крака. Работеше като охрана или барман из дискотеките на Ивановград, откъдето идваше и прякорът му. Макар през леглото му да бяха минали стотици жени, той беше сексуално всеяден и не се свенеше да чука и мъже. Без да го е грижа за няколкото му висящи дела за изнасилване, той продължаваше да си заработва допълнително като жиголо, изнудвайки момичетата и гейовете на Ивановград за пари. Слуховете мълвяха, че неведнъж е насилвал самотни възрастни жени, вземайки им после мижавата пенсия, а веднъж дори изнасиллил малко момче, което после издъхнало от разкъсванията.

— Барман, дръж я здраво — нареди Макса и бичето се подчини.

Докато Булут я стискаше и ѝ говореше мръсотии, Карло извади от багажника на волвото си парчета въже, чук и колчета за палатка. Черния му помогна да забият колчетата в земята и да вържат крайниците на голото момиче за тях.

Тя лежеше по гръб на земята, цялата полепнала в тревички и се мяташе отпаднала между колчетата. Бармана се изтъпани пред нея, бръкна в гащите си и извади от него своята единствена гордост — 23-сантиметровия си обрязан член, който бе тунинговал допълнително с четири инжекции течен парафин. Размаха го пред лицето ѝ и се изхили:

— Гледай сега, путко, к'во става, кат' ти завра тоз дебелия! На който съм го тикал — всеки охка, вика, моли ме да спра, пък накрая пак ме търси да го шибам! Това се казва късмет! Сбираме се тука с аверите да бистрим далаверата и на какво попадаме? Голо путе! Мислех, че само по приказките голи жени тичкат нощем из гората, пък тя каква била работата... Ами, да започваме.

Булут разтърка члена си и се отпусна на едно коляно между бедрата ѝ. Тя зарита отчаяно, но той я скастри:

— Не шавай, да не ти разбия устата на бърза ръка. То отначало само ще те боли, после става хубаво...

Долетяло от храстите камъче чукна Бармана по тила и го накара да скочи като пружина.

— Кой е там, бе?

Не последва отговор. Насилвачът продължи:

— Ооо, нека позная. Ти си тъпкачът на тая курва, нали? Ама те е страх, щото си сам, а ние сме трима! Ела де, пич, не се стеснявай. Ще я наеба пред очите ти, пък после и тебе ще еба с тоз големия хуй!

Бармана си повдигна тениската и започна да се пляска с члена по корема. От мрака долетя втори камък, по-голям и ръбат и го перна право в челото. Булут се пипна невярващо по главата — пръстите му лепнеха от кръв.

— МАМИЦАТА ТИ ШЕ ЕБА! — изрева с пяна на устата той, прибра си члена и се затича към храстите.

— Барман, чакай! — викна му Макса, ала нямаше кой да го чуе.

Булут потъна в мрака, сипейки псувни и чупейки клони. Изведнъж отекна по-отчетлив пукот.

Храстите шумоляха. Някой вътре мърдаше.

Шаваше.

От мрака долетя нещо и тупна в краката на Карло. Той го погледна и изтръпна — беше откъснатият пенис на Бармана. Макса посегна към кръста си и извади газовия пистолет, пригоден да стреля с бойни патрони.

— Кой си ти? — попита той, докато с бавни, дебнещи стъпки потъваше в тъмното. — Ела де, покажи се, нищо няма да ти направя...

Мълчание.

Карло стигна до храстите и започна да рови из тях с пистолета, изправен на пръсти.

Грешка.

Изотдолу се мярна крайник, сграбчи го за глезена и грубо дръпна вътре. Макса извика от уплаха падайки и стреля няколко пъти напосоки. После се чуха звуци, сякаш месар сече със сатъра си.

И тишината отново се възцари.

Серхат трепереше, останал сам в мрака с окованата. Пакетчето семки падна от ръцете му, но той не забеляза. Какво ставаше тук? Явно нещо нередно. Не беше силен като двамата си приятели, още по-малко

пък храбър. Май, май трябваше да се пръждоса оттука, най-добре щеше да направи. С някоя от колите? Да, ама те бяха на Макса и Бармана, ключовете им си бяха в тях и Черния за нищо на света не би отишъл в храсталациите. Значи, пеша...

Изведнъж голото пиче започна да се кикоти. Хилеше се като някоя побъркана вещица, мамка й. Серхат я погледна и изтръпна — право в него се вираше, проклетницата.

— Той идва за мен — каза тя. — Принадлежа само на него. Тялом и духом. А вие сте глупаци...

— Млъквай, мършо! — викна й Черния.

В отговор мацето изсъска и започна да се криви. Изпъваше гръб на дъга и се мятеше като русалка. Серхат не бе виждал досега човек да прави такива движения.

Те сякаш не бяха човешки.

Тръпки преминаха по тялото й и то бързо започна да се покрива с червеникава козина. Мъжът се ококори — възможно ли бе това? Тая мацка се окосмяваше! И крайниците й сякаш ставаха по-мускулести, по-яки! Челюстите й взеха да пукат, да се удължават, а въжетата се късаха...

Някой разтвори храстите и бавно започна да пристъпя към светлината. Краката на Серхат омекнаха като олово — ето кой бе утрепал приятелите му, нямаше и капка съмнение. Човекът-вълк бе огромен, към два метра и половина, а с тези мускули сигурно можеше да преобърне и автобус. Сивосинкавата му козина блестеше като сребърна, а тези огромни зъби... а ноктите...

Звярът застана пред Черния и мъжът си даде сметка, че яко е загазил тоя път. Междувременно трансформацията на вълчицата бе завършила и тя се възправи до самецата си — по-ниска и слаба, червена като лисица. Нямаше отърване. Но дали...

Серхат се обърна и търти да бяга. Какво друго му оставаше?

Краката му обаче бяха прекалено къси. Не че имаше значение.

Вълчицата се хвърли и го докопа за глезена. Черния се плъсна по лице, разбивайки скулата си в някакъв камък.

— Къде? — изръмжа тя.

После върколаците му се нахвърлиха и човекът започна така да пици, че сигурно го чуха и на оня свят.

Вълците пируваха с телата на жертвите си, опиянени от мощта и от мириса на топла кръв. Нахранени с ароматното месо, те се възбудиха и започнаха да се съвкупяват сред човешките останки. Страстта освободи телата и душите им и те свършиха едновременно. Оргазмът ги взриви и вълците вдигнаха окървавени муцуни към пълната луна, отправяйки зов, с който затвърждаваха любовта си един към друг.

Защото любовта е по-силна от всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.